

I det fjerne Vesten, hvor Guldet, det lokkende Maal for hele Verdens Kamp og Længsel, under tungt Arbejde og trælsom Taalmodighed drages frem fra Jorden, der nærigt gemmer paa denne sin dyre Skat, bor de to Guldgrave, den ældre Oluf og den ganske unge Find, tæt op ad hinanden i deres to en-Værelses Blokhuse. Det daglige nære Samliv har mellem de to Mænd udviklet et Slags Venskab, der, til Gavn for Find, nærmest bestaar i faderlig Godhed fra Olufs Side. De kommer hjem fra deres slidsomme Arbejde og beslutter sig til, sammen at nyde en Forfriskning inden de gaar til Ro. Inde i sin Stue lægger Oluf Resultatet af Dagens Møje til den i Forvejen ikke helt ringe Mængde Guld, han alt har fundet. Find kommer ind og ser med nogen Misundelse, hvor langt heldigere Oluf egentlig har været i den Tid de har arbejdet sammen, men hvad, det "store" Held maa vel ogsaa en Gang naa ham. Efter en Stund at have siddet sammen udenfor Huset gaar hver til sit. Find bliver staaende lidt i Døren: Synet af det meget Guld inde hos Oluf spøger stadig i hans Hjerne. I det samme drager et lystigt og støjende Selskab forbi, og blandt dem den sorte Minka, en dejlig, kattesmidig halvblods Indianerinde; et straalende Blik fra hendes sorte Øjne sender en Strøm af Ild gennem Finds Aarer og han vinker ad hende: "Jeg skal komme tilbage og snakke lidt med dig, inden vi gaar hjem" ler Minka tilbage og væk er hun.

Find staar lidt og ser efter hende og gaar saa ud, lidt nervøs gaar han frem og tilbage, "hun kommer saamænd ikke," tænker han med et Suk, da banker det og Minka stannr i Stuen. Han vil gribe hende, men rap og smidig snor hun sig bort. "Bare rolig min Ven, byd mig nu en Forfriskning og lad os saa snakke lidt sammen." De drikker nogen Tid og efterhaanden faar Minka Find øgget op til at vise frem, hvor stor hans sammensparede Skat er, Find gaar hen til Muren piller nogle løse Sten ud og trækker tre smaa Poser med Guld ud. "Er det alt", spørger Minka haanende, "nej, min Ven, vil du gøre dig Haab hos mig, maa du have meget mere, den gamle derinde har i Tynger, hvad skal han med det; du er ung du kan bruge det. Han er i Vejen; ryd ham væk;" forfærdet viger Find tilbage, "men, hvad tænker du dog paa Minka?" "Fø" snører Pigen ham ind i Ansigtet og snor sig ud af Døren.

Oluf og Find er ude at arbejde, men for Finds Vedkommende har det ingen rigtig Art; Minka og hendes Ord spøger stadig i hans Hjerne og Oluf, det ved, hvor farlig en Indflydelse et Pigebarn som Minka kan have skotter af og til undersøgende til ham. Pludselig støder Oluf paa en Guldklump og dette hans stadige Held turrer yderligere Find; arrigt smilder han Hakken fra sig, nu glider han ikke mere, det er jo alligevel ingen Nytte til. Da de er kommen hjem gaar Find straks ind til sig selv, mens Oluf tankefuld stirrer efter ham: "her er det vist rettest at være paa sin Post" siger han og gaar ind.

Find har imidlertid kæmpet en haard Kamp med sig selv; men den Gift, Minka har dryppet i ham, har ødt sig dybt ind; han vil, han maa, han skal eje hende, Minka har Ret den gamle er i Vejen, væk med ham; han springer op og henter Minka. Vel, nu er han rede til alt, han vil gøre som hun siger. "Ret saa, min Ven, vis du er et Mandfolk" siger Minka og rækker ham sin Dolk. Han faar et Kys til Opmuntring og skynder sig ud. Saasnart han er vel ude af Døren, sniger Minka sig som en Kat hen til Muren, løsner Stenen og stikker Guldposerne til sig, og da hendes af Begærighed rystende Hænder ikke formaar at sætte Stenene paa Plads igen, lader hun den sidde som den bedst kan. Under alt dette har Oluf imidlertid belavet sig paa hvad der muligt kan ske; en af Tæpper lavet Dukke indtager hans egen Plads i Sengen; selv har han gemt sig og ser nu Find liste ind. Skælvende af Sorg ser han, hvorledes den Dreng, som han, trod alt, holder saa meget af, løfter Dolken for at støde den i ham; dog nej, han vakler, han kan ikke, Gud være lovet, det Gode sejrer, han ser ham svinge Dolken fra sig, de er begge frelste; fortvivlet og ude af sig selv kommer Find ind i sit Hus. "Jeg kan ikke", stønner han; "Pjalt" hvisler Minka og spytter af ham. Da gribes han af Raseri mod denne frække Fristerinde, med et Brøl vil han styrte sig ind over hende, da han pludselig faar Øje paa den løse Sten, "Naa saadanne" siger han, hvid af Forbitrelse, "derfor skulde jeg gøres til Forbryder, for at tilfredsstille din Begærighed; ud med dig, Kryb!" Angst over denne pludselig Ubændighed, smider Minka Guldposerne fra sig og styrter forfærdet ud, medens Find ude af sig selv af Sorg og Skam synker hulkende sammen.

Da staar pludselig Oluf hos ham; han har set saa meget af Livet at han forstaar Guldets forfærdelige og besnørende Magt og han har levet saa længe, at han formaar at tilgive. "Vær rolig Find, vær rolig, jeg saa jo at den gode Natur sejrede, nu tror jeg alligevel, jeg tør stole paa dig".

De Tor Guldgavene

NORDISK FILMS-KOMPAGNI KOPENHAGEN

BERLIN. WIEN. LONDON. GENOVA.
NEW YORK. MOSCOU.

BERLIN S. W.

Friedrichstrasse 23, 1.

Telegram-Adr.: „Nordfilm“.

Telephon Amt IV 10191.

Unsere Films werden nur mit der ausdrücklichen Verpflichtung seitens des Käufers in den Handel gebracht, dass sie in keiner Weise zwecks Nachahmung benutzt werden dürfen. Jede diesbezügliche Verwendung ist eine Verletzung des gesetzlichen Schutzes, unter welchem sie hergestellt sind.

Jegliche Nachahmung der von der Nordischen Films-Kompagnia harrührenden Films wird gerichtlich verfolgt.

Zu beachten: Unsere Films gelangen unter folgenden Bedingungen zum Versand: Alles nicht für feste Rechnung Gewünschte ist in unbeschädigtem Zustande vor Ablauf von 24 Stunden nach Empfang zurückzusenden. Films, welche irgend wie beschädigt oder ohne unsere Fabrikmarke am Schlusse der Films an uns zurückgesandt oder länger als 24 Stunden zurückgehalten werden, werden nicht zurückgenommen oder gut geschrieben. Lässt der Empfänger die Films durch die Maschine laufen, geschieht solches für eigenes Risiko.